

CHƯƠNG II

Năm chiếc máy nằm thành một hàng sát dãy kiếng chắn, màn hình quay vào trong.

Chiếc của Vân nằm tách ra xa, ngay góc phòng, nơi có hàng chục lỗ thủng lớn bằng đầu ngón tay được xoi trên vách kiếng để người bên trong và người bên ngoài có thể nói chuyện với nhau. Vân ngồi ở đó có lẽ để tiện quan sát và trao đổi với những khách hàng vội vã và ít thì giờ, cũng như để nhận những mệnh lệnh ngắn gọn và hiếm hoi của những người lãnh đạo công ty. Bốn chiếc còn lại nằm san sát nhau. Trừ một máy Thiều đang làm việc, ba chiếc còn lại đều bỏ trống.

Ngập ngừng một thoáng, Xuyên ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Thiều. Cúc Hương khom người định ngồi vào chiếc ghế tiếp theo nhưng Thục đã hốt hoảng níu tay nó:

- Để tao ngồi kế con Xuyên! Mà ngồi ngoài rìa!

Cúc Hương nhăn mặt:

- Bộ sợ ma sao giành ngồi giữa, cô nương?

Nói vậy nhưng Cúc Hương vẫn nhích ra nhường chỗ cho Thục. Dĩ nhiên Thục không sợ ma. Nhưng lòng nó đầy lo lắng. Không hề biết gì về vị tính nhưng xiêu lòng trước những lời dụ dỗ đường mật của Xuyên, nó đã liều lĩnh vác xác tới đây. Để bây giờ nhìn chiếc máy đang ngồi lù lù và câm nín trước mặt, nó bỗng hoang mang hết như người lính lúc ra giữa trận tiền chợt phát hiện mình quên mang theo vũ khí.

Cái màn hình máy tính nom xinh xắn hết như cái ti- vi ở nhà nhưng không hiểu sao lúc này Thục lại đâm ra sợ hãi. Thục nhìn nó và có cảm giác nó đang nhìn lại mình, vẻ đe dọa và giễu cợt. Ý nghĩ đó khiến Thục phập phồng đến phát khóc. Thục phải cắn chặt môi để trấn tĩnh và nhón nhác nhìn sang Xuyên. Xuyên dường như không để ý đến nỗi thấp thỏm của Thục và Cúc Hương. Nó thản nhiên ngồi xuống ghế, với cái vẻ ung dung của một chuyên gia vị tính và đã từng làm việc ở công ty Việt Anh này ít nhất là mười năm.

Liếc lại đằng sau, thấy Vân không còn đứng đó - anh đang cúi mũi vào chiếc máy của mình đằng góc phòng tự bao giờ - Xuyên lại càng yên tâm. Nó hiên ngang thò tay lên cái CPU bật công- tắc đánh tách một cái. Thục này giờ vẫn theo dõi nhất cử nhất động của Xuyên, thấy vậy liền rụt rè làm theo. Nhưng hai chiếc máy sau khi được bật công- tắc vẫn cứ im ru bà rù, chẳng thèm đếm xia gì đến vẻ mặt nôn nóng của hai cô chủ mới.

Xuyên chớp chớp mắt, vẻ dao động. Nó lại thò tay lên công- tắc bật tanh tách liên hai cái. Chỉ đợi có vậy, Thục lật đật làm theo. Nhưng đèn hiệu trên hai

chiếc máy vẫn không buồn chớp sáng. Chúng có vẻ như lây chứng ngủ gật của những người chủ cũ.

Sự ngoan cố của hai chiếc máy khiến bụng Thục cứ giật thon thót. Dòm săng bên cạnh, thấy trán Xuyên đang lấm tấm mồ hôi, Thục lại càng hoảng. Trong bọn, chỉ có Xuyên là biết cách sử dụng máy vi tính, nếu Xuyên vẫn không khởi động được máy, Thục và Cúc Hương chỉ biết trơ mắt ếch ra nhìn chứ đâu có “làm ăn” gì được!

Xuyên lại đưa tay sờ rầm công- tắc máy, vẻ thận trọng như cô khám phá xem có bí mật nào đang ẩn nấp đằng sau chiếc nút vuông vuông nhỏ nhắn kia không. Nhưng loay hoay một hồi Xuyên vẫn không hiểu nổi tại sao chiếc máy lại không nhúc nhích. Đang hoang mang vì sự ù lì của chiếc máy bướng bỉnh, Xuyên chợt nghe có tiếng nói khẽ bên tai:

- Xuyên chưa bật ỏn ỏp!

Lời nhắc nhở kịp thời của Thiều khiến Xuyên như bừng tỉnh. Nó quay nhìn Thiều bằng ánh mắt biết ơn rồi vội vã nhìn xuống chân. Phát hiện chiếc ỏn ỏp màu trắng đang nằm nín thình một cách đáng ghét dưới gầm bàn. Xuyên hậm hực thò ngón chân cái nhấn mạnh lên nút công- tắc như muốn trút toàn bộ nỗi bực tức nãy giờ vào cú đập của mình.

ỏn ỏp vừa mở, đèn hiệu trên CPU và trên monitor gần như cùng lúc bật sáng và từ trong máy phát ra những tiếng “tạch tạch” vô cùng êm tai. Thục ngạc nhiên một cách mừng rỡ:

- Mà y làm sao hay vậy? Chỉ tao với!

Biết Thục không nhìn thấy những “hoạt động dưới gầm bàn” của mình, Xuyên mỉm cười:

- Bật cái ỏn ỏp dưới chân mà y ấy!

Thục bật ỏn ỏp và thổi phào nhẹ nhõm khi thấy chiếc máy trrước mặt nhanh chóng phát ra những tín hiệu khởi động. Nó mỉm cười liếc sang Cúc Hương như để ngầm chia sẻ nỗi mừng thoát nạn. Nào ngờ vừa quay lại, Thục bỗng tròn xoe mắt khi thấy Cúc Hương mặt mày vô cùng thiếu nỏ:

- Mà y làm sao vậy? - Thục ngạc nhiên hỏi - Bật ỏn ỏp lên chưa?

- Bật rồi! - Cúc Hương nhăn nhó đáp.

Khi nầy, ngay lúc vừa ngồi vào bàn, Cúc Hương đã phát hiện ra chiếc máy của mình không giống với chiếc của Xuyên và của Thục. CPU của Xuyên và Thục đặt đứng cạnh màn hình, còn CPU của Cúc Hương không hiểu sao lại nằm ngang, đã vậy còn bị cái màn hình đè lên trên. Lúc nhận ra sự khác lạ, Cúc Hương ngoác mồm định kêu lên nhưng thấy Xuyên đang nhăn mặt nhíu trán loay hoay tìm cách khởi động máy, nó đành nén lòng ngồi im. Rồi đến khi thấy Xuyên và Thục bật công- tắc, nó cũng mày mò bật tới bật lui cái nút đỏ đỏ mà

nó nghi là công- tắc. Rồi thấy Xuyên và Thục bật ồ ập, nó cũng quỳnh quít bật ồ ập. Máy của nó cũng kêu”tạch tạch xè xè”, đèn hiệu cũng chớp chớp. Nhưng đến khi ngược mắt nhìn lên màn hình thì Cúc Hương bỗng tái mặt. Trên máy của Xuyên và Thục, màn hình máy nào cũng hiện ra ký hiệu “C:\ >“, trong khi màn hình trước mặt nó lại nháy ra câu gì lạ hoắc “Press to RESUME”. Nó điếng hồn chưa kịp hỏi Xuyên thì Thục đã quay sang.

Thục không biết tất cả những rắc rối vừa xảy ra với Cúc Hương nên khẽ giọng trấn an:

- Mày đừng lo! Tao và mày cứ nhìn con Xuyên, hể nó làm sao tao với mày cứ làm y như vậy!

- Làm y sao được mà làm y! - Cúc Hương hừ mũi - Mày nhìn máy của tao xem! Nó đâu có giống những chiếc máy của tụi mày!

Đến lúc này Thục mới nhận ra dáng vẻ kỳ lạ của chiếc máy trên bàn Cúc Hương đồng thời để ý đến dòng chữ kỳ lạ trên màn hình. Thục lập tức quay lại khều Xuyên:

- Mày nhìn chiếc máy của con Cúc Hương kia!

- Sao?

- Nó ngộ lắm! Nó khác với máy của tao và mày!

Xuyên chồm người qua dòm dò một hồi rồi tặc lưỡi:

- Máy của con Cúc Hương là máy 286. Còn máy của tao với mày là máy 386.

- Vậy máy nào “xịn” hơn? - Cúc Hương vọt miệng hỏi.

- Tất nhiên là 386 “xịn” hơn! - Xuyên nheo nheo mắt - Máy 386 giống như xe Cub vậy! Còn máy 286 chi tương đương với Mobyette hay Vélo Solex thôi...

Đang ngoác miệng ba hoa, chợt thấy Cúc Hương xịu mặt xuống, Xuyên vội vã nói thêm:

- Nhưng máy của mày vẫn còn tốt chán! Miễn mày cứ làm theo tao là đầu vào đấy ngay thôi!

- Đầu vào đấy cái khỉ mốc! - Cúc Hương cau mặt chỉ tay vào màn hình - Máy của tụi mày đâu có hàng chữ quý quái này!

Xuyên nhìn theo tay Cúc Hương chỉ, mày nhú lại:

- Ủa, sao lạ vậy nè! Tao nhớ hồi tao theo học mấy lớp vi tính đâu có thấy hàng chữ này!

Nghe Xuyên nói, Cúc Hương đăm hoảng:

- Vậy bây giờ làm sao?

Xuyến lắc đầu:

- Tao cũng chẳng biết! Để tao hỏi anh chàng Thiếu xem!

Nói xong, Xuyến quay sang Thiếu:

- Nè!

Nãy giờ vẫn lặng lẽ quan sát từng cử chỉ của bọn Xuyến, Thiếu nhanh nhẩu đáp ngay:

- Có chuyện gì vậy?

- Anh coi giùm chiếc máy của con Cúc Hương chút đi!

- Máy đó sao?

Xuyến không đáp, mà hỏi lại:

- Máy đó là máy 286 phải không?

- Ừ.

Xuyến liền nhoẻn miệng cười duyên:

- Máy 286 khởi động cách sao tụi này quên rồi!

- Chiếc máy 286 này phải khởi động bằng đĩa mềm! Chắc các bạn không quen sử dụng loại máy không gắn đĩa cứng nên không nhớ đó thôi! Vừa nói Thiếu vừa xô ghế đứng dậy và đi lại chỗ Cúc Hương. Anh rút ra từ trong ngăn kéo một cái đĩa nhỏ cho vào máy và sau khi gõ lách cách lên bàn phím một hồi, anh mỉm cười nhìn Cúc Hương:

- Bắt đầu được rồi đó!

Nhưng Thiếu vừa quay đi thì Cúc Hương đã thò tay níu lại:

- Nè, nè!

- Gì nữa vậy?

Cúc Hương mắt vẫn dán chặt vào màn hình:

- Sao vẫn chưa giống?

Thiếu ngơ ngác:

- Cái gì chưa giống?

- Cái màn hình chứ cái gì!

Thiếu dòm lên màn hình. Anh nhìn chăm chăm một hồi vẫn không hiểu Cúc Hương muốn nói gì.

- Tại sao hai máy kia hiện chữ C mà máy này lại hiện ra chữ A? - Cúc Hương tặc lưỡi nói thêm.

Cúc Hương không mở miệng còn đỡ. Nó nói xong, Thiếu càng sừng sốt:

- Bạn hỏi thật hay bạn định đùa tôi đấy?

Câu hỏi vắn vẹo của Thiếu làm Cúc Hương chột dạ. Nó lắp lửng:

- Tôi đùa đấy! Nhưng anh cứ trả lời đi! Tại sao có sự khác nhau đó?

- Hai máy kia khởi động bằng đĩa C, còn máy của Cúc Hương khởi động bằng đĩa A, tất nhiên phải khác nhau chứ! - Thiếu đáp, mắt vẫn nhìn Cúc Hương với vẻ lạ lùng.

- Thế thì đĩa C của tôi đâu? - Cúc Hương chớp mắt - Tại sao anh không cho máy tôi khởi động bằng đĩa C giống như mấy đứa kia?

Những thắc mắc của Cúc Hương khiến Thiếu càng lúc càng ngẩn ngơ. Lần này cũng vậy, câu hỏi kỳ quặc của nó làm anh đứng thộn mặt ra. Anh không hiểu Cúc Hương không biết thật hay chỉ giả bộ để trêu anh. Có lẽ là cô nàng cố tình trêu mình, cuối cùng Thiếu nhủ bụng, chứ chẳng lẽ một người hoàn toàn mù tịt về tin học lại hiên ngang đến một cơ sở vi tính để xin việc làm! Thế giới này đâu đã khủng hoảng đến mức con người ta phát rồ lên như vậy! Nhưng nhìn vẻ mặt ngơ ngác thành thật của Cúc Hương, anh lại có cảm giác cô gái trước mặt mình không biết gì thật. Ý nghĩ khủng khiếp đó khiến anh cứ trở mắt ra nhìn Cúc Hương, quên cả trả lời.

Thấy Thiếu đứng nhìn mình chòng chọc, Cúc Hương đâm quạu:

- Bộ mặt tôi dính lọ nghe hay sao anh nhìn dữ vậy?

- Đâu có! - Thiếu áp úng - Tại tôi... tôi không biết bạn hỏi gì!

- Trời đất! - Cúc Hương nói qua kẽ răng, nếu không sợ Vân nghe thấy nó đã la lên rồi - Tôi nói dễ hiểu vậy tại sao anh lại cố tình không chịu hiểu! Tôi muốn hỏi anh là tại làm sao anh không khởi động máy tôi bằng đĩa C như con Xuyên và con Thục!

Thiếu nhăn nhó:

- Máy của bạn làm gì có đĩa C! Đĩa C tức là đĩa cứng đó!

Nghe Thiếu nói vậy, Cúc Hương giật thót. Biết này giờ mình hớ hênh khá nhiều, nó bèn tìm cách lấp liếm:

- À, à, vậy mà tự dưng tôi quên bằng đi mất! - Rồi nó gật gù, vẻ hiểu biết - Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi! Máy 386 chỉ có đĩa C, còn máy 286 chỉ có đĩa A thôi! Lời phát biểu liều mạng của Cúc Hương khiến Thiếu sém một chút đã xiu lẩn đùng ra đất. Như không tin vào tai mình, anh cứ đứng đực ra, mắt chớp chớp. Mãi một lúc, anh mới nói được, miệng méo xẹo:

- Ai bảo Cúc Hương vậy? Bạn phải biết rằng các loại máy đều có gắn ổ đĩa A...

Xuyên gọi bên trái Thục, cách Cúc Hương một ghé, nhưng vẫn nghe rõ mồn một cuộc "hỏi đáp khoa học" đầy ảm ố giữa Cúc Hương và Thiếu. Thấy bạn

mình càng lúc càng “phát ngôn bừa bãi”, Xuyên sốt ruột vò đầu bứt tóc, chẳng biết làm sao khóa miệng Cúc Hương lại.

Đến lúc Cúc Hương hùng hồn tuyên bố máy 386 chỉ có cộc lốc một cái đĩa C thì Xuyên biết mình không thể tọa thị bàng quang lâu hơn được nữa, bèn thò chân đạp khễ lên chân Thục.

Bắt gặp ánh mắt và cái hất đầu của Xuyên, Thục hiểu ý ngay. Nó liền đạp lên chân Cúc Hương.

Nhận được tín hiệu báo động, Cúc Hương lập tức nín thinh. Thục ra, ngay từ lúc mở miệng “bình luận” về đĩa A, đĩa C và thấy cặp mắt của Thiếu cứ mỗi lúc một tròn tròn, Cúc Hương biết mình đã để lộ hàng đồng sơ hở. Nó định vờ vịt nói băng quơ vài câu gì đó để đánh tan nỗi nghi ngờ đang tích tụ này giờ trong lòng Thiếu. Nhưng nhận được tin hiệu của Thục, Cúc Hương liền thay đổi ý định. Nó giả bộ chong mắt lên màn hình, ra vẻ ta đây đang tập trung tư tưởng ghê lắm, nếu Thiếu là người biết điều thì nên tự động trở về chỗ ngồi của mình để không làm phiền đến người khác.

Nhưng khổ nỗi, Thiếu chẳng tỏ vẻ gì muốn chứng tỏ mình là một người biết điều cả. Những câu hỏi ngớ ngẩn của Cúc Hương khiến anh kinh ngạc đứng đờ tại chỗ, chẳng buồn nhúc nhích.

- Cúc Hương nè! - Mãi một lúc, Thiếu mới ngập ngừng lên tiếng.

- Gì?

Thiếu chép miệng:

- Tôi hỏi thật nghen!

Giọng lưỡi rào đón của Thiếu khiến Cúc Hương chột dạ. Nó khịt mũi:

- Anh muốn hỏi thì cứ hỏi! Thật giả gì cũng được!

Trước câu nói đượm vẻ giận dỗi của Cúc Hương, Thiếu dậm ra ngàn ngữ. Nhưng sau một thoáng nhú mày, anh quyết định hỏi thẳng vào vấn đề:

- Hình như Cúc Hương chưa học qua vi tính bao giờ phải không?

Thấy Thiếu nói năng lòng vòng, rào trước đón sau, biết thế nào anh cũng hỏi câu này, Cúc Hương đã chuẩn bị tinh thần sẵn. Vì vậy Thiếu vừa hỏi xong, nó liền giả bộ “hứ” một tiếng dài:

- Anh bề ngoài trông hiền lành mà bên trong khinh người quá hén!

- Đâu có! - Thiếu lấp bắp - Bạn đừng có nói oan cho tôi!

Cúc Hương nghinh mặt:

- Nếu không vậy tại sao anh dám bảo tôi chưa từng học qua vi tính?

Thiếu liếm môi:

- Tôi chỉ đoán vậy thôi! Bởi nếu đa từng học vi tính tại sao bạn lại không phân biệt được thế nào là đĩa A thế nào là đĩa C!

Cúc Hương hừ mũi:

- Ai bảo anh là tôi không phân biệt được? Từ nãy đến giờ tôi làm bộ để trêu anh đó thôi!

Thiếu bỗng dâm lưỡng lự. Quan sát Cúc Hương nãy giờ, Thiếu biết tổng là cô nàng chẳng hề biết gì về vi tính, nhưng vẻ mặt thản nhiên và giọng lưỡi chắc nịch của Cúc Hương khiến anh dâm bán tin bán nghi. Chợt một ý nghĩ nảy ra trong đầu Thiếu. Anh thò tay vào ngăn kéo lấy ra một cái đĩa nhỏ và đặt trước mặt Cúc Hương:

- Vậy bạn nói thử xem đĩa này là đĩa gì?

Cúc Hương gượng cười nhìn cái đĩa trước mặt, biết rằng màn kịch đã đi quá xa. Theo kịch bản của Cúc Hương, sau khi bị nó át giọng, anh chàng Thiếu hiền lành kia sẽ áp úng xin lỗi và vội vàng chạy về chỗ ngồi để nghiên ngẫm và xỉ vả cái thói “khinh người” của mình. Không hề có chuyện Thiếu lấy cái đĩa ra để “kiểm tra kiến thức” của nó. Vậy mà cái chuyện vô cùng tai hại đó lại xảy ra. Đã mấy lần Cúc Hương định quay sang nháy mắt cầu cứu Xuyên nhưng lại không dám. Nó cũng không dám cả đạp chân Thục. Sau khi “ra đề” xong, Thiếu nín thở dòm Cúc Hương lom lom, vẻ như sẵn sàng phát hiện bất cứ một hành động khả nghi nào.

Hết đường “giở trò”, Cúc Hương đành giương mắt nhìn trân trân cái đĩa vuông vuông trước mặt, môi mím chặt như thể đang đối diện với... kẻ tử thù. Đang thập phần bối rối, mắt Cúc Hương chợt sáng lên khi nó nhớ tới cái đĩa Thiếu vừa dùng để khởi động chiếc máy 286. Cái đĩa đó có kích thước lớn hơn cái đĩa trước mặt mình, Thiếu bảo đó là đĩa A, vậy cái đĩa này chắc chắn là đĩa C đứt đuôi đi rồi! Nghĩ vậy, Cúc Hương hờn hờ quay nhìn Thiếu:

- Dễ ợt vậy mà cũng đem ra đó!

- Đĩa gì? - Thiếu vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Cúc Hương.

Cúc Hương nhún vai:

- Ai chẳng biết đĩa này là đĩa C!

Thiếu cố nín cười:

- Cúc Hương nói sai rồi! Đây không phải là đĩa C!

Cúc Hương như rút từ trên cung trăng xuống. Nó ngẩn người ra một hồi rồi đột nhiên trở giọng:

- Anh đừng có gạt tôi! Cái đĩa khi nãy là đĩa A thì đĩa này đương nhiên là đĩa C chứ còn gì nữa!

Thiếu nhẹ nhàng:

- Đĩa này là đĩa B!

- Trời đất, đĩa gì mà lăm thế! - Cúc Hương tròn mắt - Vậy đĩa C đâu?

- Đĩa C gắn cố định bên trong máy, làm sao thấy được! - Rồi Thiều mỉm cười hỏi - Lần này là bạn không biết thật hay giả bộ để trêu tôi?

Cúc Hương đành cười hì hì:

- Nói chung là lần nào cũng không biết thật hết! Tôi có học vi tính ngày nào đâu mà giả bộ với chẳng giả bộ!

Mặc dù đã đoán ra từ trước nhưng đến khi nghe chính Cúc Hương mở miệng thú nhận, Thiều vẫn không khỏi ngỡ ngàng:

- Bạn chưa học qua vi tính sao lại xin vô đây làm?

Cúc Hương hát đầu về phía Xuyên và Thục:

- Tôi đi theo hai đứa này! Tụi tôi đi đâu cũng “trợn bộ” ba đứa mà!

Thiều nhìn theo ánh mắt của Cúc Hương, giọng phân vân:

- Như vậy chắc Thục biết sử dụng máy vi tính?

Cúc Hương tặc lưỡi:

- Nó cũng như tôi! Mít đặc!

- Mẹ ơi! - Thiều kêu khẽ - Thật tôi chưa thấy ai liêu lĩnh như hai bạn! Cúc Hương nhoẻn miệng cười duyên:

- Anh yên tâm đi! Con Xuyên giỏi vi tính lắm! Nó sẽ chỉ cho tôi và con Thục Thiều không nói gì. Anh thở ra một hơi dài thườn thượt và khẽ lắc đầu, ảo não đi về chỗ ngồi. Anh không biết rồi đây cái cơ sở vi tính của anh sẽ làm ăn như thế nào với những cô nhân viên như Thục và Cúc Hương. Và nếu Vân biết chuyện, không biết số phận của các cô sẽ được định đoạt ra sao. Càng nghĩ Thiều càng cảm thấy lo giùm cho các cô gái và anh hồi hộp đưa mắt nhìn sang Xuyên, hy vọng với tay nghề cao của mình, Xuyên sẽ đủ sức giúp các bạn nhanh chóng làm quen với công việc mới. Và anh cũng không rõ tại sao anh lại lo lắng cho những người bạn mới đến như vậy.